

mindelig havde været benyttede som Genstand for Overdragelse, men at det i Bevillingerne for de nye Apoteker, som fremtidig maatte blive oprettede, udtrykkelig blev bestemt, at Erhverberen ikke kunde gøre Regning paa at erholde Tilladelse til at overdrage dem til andre, men at der ved deres Fratræden skulde aabnes en fri Afgang til Konkurrence for alle farmaceutiske Kandidater.

Overensstemmende hermed udfom derefter den fgl. Resolution af 23de Decbr. 1842, i hvilken det fastsættes:

„Magtet Apotekerprivilegier uden for de enkelte Tilfælde, i hvilke de ligefrem ere forundte som reelle, maa anses som personlige, saa ville Vi dog tilstede, at det i Henseende til de allerede eksisterende Apoteker, der tidligere have været Genstand for Overdragelse, maa have sit Forblivende ved den hidtil fulgte Fremgangsmaade, i hvis Følge Køberne af slike Apoteker tillige kunne forvente allernaadigst Sanktion paa Privilegiets Erhvervelse, naar de paa en fuldkommen tilfredsstillende Maade godtgøre, at de ere i Besiddelse af den til Apotekets Drift fornødne Duelighed; men ligesom det er en Selvfølge, at der ved Medicinalstafstens Bestemmelse ikke bør tages Hensyn til, at de ældre Apotekere have tilkøbt sig Rettigheden til at drive Næringen, saaledes skal heller intet ældre eller nyere Apotekerprivilegium være hinderligt i at bevilge flere nye Apotekers Anlæg, hvor det offentliges Tarv maatte gøre saadant tilraadeligt. Hvad saadanne nye Apoteker angaar, ville Vi som almindelig Regel have fastsat, at det i Privilegiet udtrykkeligt skal udtales, at Rettigheden til Apotekets Drift kun gælder for Besidderens Person, saa at der til Privilegiet, naar han enten i levende Live fratræder sin Næring eller ved Døden afgaar, vil blive aabnet en fri Konkurrence af alle, som besidde de til Erhvervelsen fornødne Egenstaber, uden at den nye Privilegiehaver bliver pligtig at købe Apotekerbygningen, Inventariet eller Varerne af Formanden eller dennes Bo. Hvorvidt slike Apotekeres Enter kunne tilstedes at fortsætte Næringen under den i Forordningen af 4de December 1672 § 12 foreffrevne Betingelse, forbeholde Vi Os i mødende Tilfælde nærmere at bestemme“.

Med Hensyn til de før Resolutionen af 1842 oprettede Apoteker er der i de forløbne ca. 50 Aar ikke sket nogen Forandring. De ere saavel efter som før Resolutionen af Administrationen for saa vidt blevne betragtede som reelle, som det er blevet anerkendt, at de kunne være Genstand for Omsætning Mand og Mand imellem, med den Virkning at Erhverberen, naar han i øvrigt fyldestgør de almindelige Betingelser for at kunne drive Næring som Apoteker, ufravigelig faar meddelt ny Bevilling til for sit Vedkommende at drive det paagældende Apotek. Selv om der derfor kunde rejses Spørgsmaal om, hvad den reelle Apotekers Bevillingsret oprindelig omfattede, om disse Rettigheder dengang kunde betegnes som reelle Rettigheder, jfr. Rancelliets Udtalelse ovenfor, og selv om det mulig kan antages, at den udøvede Salgsret — bortset fra de Tilfælde, hvor det i sin Tid udfærdigede Privilegium udtrykkelig og med klare Ord hjemlede en saadan Ret, hvad mulig undertiden er sket — i ældre Tider ikke kunde støttes paa en udtrykkelig Sanktion fra Offentlighedens Side, men kun paa det af Statsmagten over for de affluttede Handeler stadig udbviste Forhold, kan dette efter Kommissionens Formening